

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 maja 2017 r.

Sąd Rejonowy Gdańsk - Południe w Gdańsku w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący SSR Magdalena Czaplińska

Protokolant Artur Pokojski

po rozpoznaniu w dniach 11.01.2017 r., 27.02.2017 r., 26.04.2017 r. sprawy

T. P., ur. (...) w P.,

syna Z. i H. z domu B.

oskarżonego o to, że:

1. w dniach 29/30 sierpnia 2015 r. w G. na rogu ul. (...) dokonał kradzieży mienia w postaci wagi elektronicznej, pieniędzy w bilonie w kwocie 50,00 zł oraz napoi marki T., po uprzednim włamaniu się do budki wolnostojącej poprzez wyważenie drzwi, powodując straty na łączną kwotę 580,00 zł na szkodę P. P.,

tj. o czyn z art. 279 § 1 k. k.;

2. w dniu 30 sierpnia 2015 r. w G. na ul. (...) usiłował dokonać kradzieży mienia po uprzednim włamaniu się do kiosku poprzez wyważenie drzwi, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na interwencję policjantów, na szkodę (...) S.A.,

tj. o czyn z art. 13 § 1 k. k. w zw. z art. 279 § 1 k. k.

I. oskarżonego T. P. uznaje za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów, z tym ustaleniem, że stanowią one ciąg przestępstw opisany w art. 91 § 1 k.k., czyn zarzucany oskarżonemu w punkcie 1. aktu oskarżenia kwalifikuje z art. 279 § 1 k. k., a czyn zarzucany mu w punkcie 2. aktu oskarżenia kwalifikuje z art. 13 § 1 k. k. w zw. z art. 279 § 1 k. k. i za to na podstawie art. 279 § 1 k. k. w zw. z art. 91 § 1 k. k. skazuje go na karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 46 § 1 k. k. zobowiązuje oskarżonego T. P. do naprawienia szkody w pozostałej nienaprawionej części poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego P. P. kwoty 50 (pięćdziesięciu) złotych;

III. na podstawie art. 63 § 1 i 5 k. k. na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zalicza oskarżonemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 30 sierpnia 2015 roku, od godziny 03.30 do dnia 31 sierpnia 2015 roku, do godziny 15.35, to jest okres dwóch dni, przyjmując, że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się jednemu dniowi kary pozbawienia wolności;

IV. na podstawie art. 44 § 2 k. k. orzeka przepadek dowodów rzeczowych opisanych w wykazie dowodów rzeczowych nr (...) pod pozycjami numer 1. i 4.;

V. na podstawie art. 231 § 1 k. p. k. nakazuje złożyć do depozytu sądowego dowody rzeczowe opisane w wykazie dowodów rzeczowych nr (...)//P pod pozycjami numer 2., 3.,6.;

VI. na podstawie art. 626 § 1 k. p. k. oraz art. 624 k. p. k. zwalnia oskarżonego od obowiązku ponoszenia kosztów sądowych, które przejmuje na rzecz Skarbu Państwa.

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W nocy z 29 na 30 sierpnia 2015 r. w G., na rogu ulic (...) przechodził obok wolnostojącej budki z pieczywem, należącej do P. P.. T. P. miał przy sobie łom, przy użyciu którego podważył drzwi budki, które się otworzyły. Oskarżony wszedł do środka i zabrał wagę elektroniczną, pieniądze w bilonie w łącznej kwocie 50 zł oraz napoje marki (...). Łączna wartość ww. rzeczy wynosiła 580 zł. Następnie oskarżony włożył te przedmioty do plecaka, wsiadł do tramwaju i pojechał na (...) dzielnicę C.. Wsiadłszy przy ul. (...) na C., oskarżony poszedł do swojego samochodu marki V. (...) nr rej. (...). Samochód był zaparkowany przy ul. (...) i pozostawiony przez oskarżonego w tym miejscu dzień wcześniej. Oskarżony wsiadł do środka i położył tam rzeczy, które wcześniej zabrał z budki z pieczywem przy ul. (...).

Dowód : wyjaśnienia oskarżonego T. P. – zał. do a/o - k. 67v., protokół przeszukania pojazdu – zał. do a/o - k. 13-15, zeznania świadka P. P. – zał. do a/o - k. 121-122, akta sądowe –k. 253v., zeznania świadka W. A. - zał. do a/o - k. 118-120

T. P. siedział w samochodzie do ok. godz. 3.00, po czym wysiadł z niego, wziął łom i podszedł do znajdującego się na ul. (...) kiosku. Włożył rękawiczki i przy użyciu łomu próbował wyłamać drzwi kiosku. O zdarzeniu zostali zaalarmowani policjanci P. S. i Ł. W., którzy udali się na miejsce zdarzenia. Oskarżony wyciągnął z kraty zabezpieczającej dwie kłódki (górną i dolną), otworzył kratę i odgiął łomem w drzwiach blachy na wysokości górnego i dolnego zamka, na głębokość kilku centymetrów. Policjanci widząc oskarżonego próbującego wyważyć drzwi do kiosku, podbiegli do niego z obu stron. Oskarżony odrzucił wówczas trzymany w ręku łom do stojącego koło kiosku kartonu.

Dowód : zeznania świadka P. S. – k. 258, 252v.-253, zeznania świadka J. S. – zał. do a/o –k. 37-42, akta sądowe – k. 253-253v., protokół oględzin –k. zał. do a/o-k. 6-7, 43-44, dokumentacja fotograficzna–k. 113-114

Policjanci dokonali kontroli osobistej oskarżonego i ujawnili w kieszeni jego spodni kluczyki do samochodu V.. T. P. poinformował policjantów, że są to kluczyki do pojazdu V. (...). Jednakże policjanci ustalili, że kluczyki pasują do zaparkowanego niedaleko samochodu oskarżonego V. (...), nr rej. (...) i po otwarciu pojazdu dokonali jego przeszukania. Oskarżony został następnie zatrzymany i przewieziony do I Komisariatu w G..

Dowód : wyjaśnienia oskarżonego T. P. – zał. do a/o - k. 67v., zeznania świadka P. S. – k. 258, 252v.-253, protokół przeszukania oskarżonego –zał. do a/o - k. 9-11

Oskarżony T. P. przesłuchiwany w postępowaniu przygotowawczym przyznał się do zarzucanego mu czynu i złożył wyjaśnienia. Wskazał, że do budki z pieczywem na ul. (...) włamał się spontanicznie, nie planował tego, łom nie był jego, znalazł go kilka godzin wcześniej. Wszedł do środka i zabrał wagę i napoje (...), było ich ok. 10, pieniędzy nie zabrał. Co do włamania do kiosku na ul. (...), to tam kratka nie była zamknięta, nie było kłódek, oskarżony chciał podważyć drzwi wejściowe, ale wtedy został zatrzymany przez policjantów, łom, który trzymał w ręku, odrzucił do kartonu, który stał obok. Żałuje tego co zrobił, potrzebował pieniędzy na życie, dlatego dokonał włamań.

wyjaśnienia oskarżonego –k. 67-68

Przesłuchiwany przed Sądem oskarżony T. P. nie przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów. Co do pierwszego zarzutu, tj. kradzieży z włamaniem do budki z pieczywem przy ul. (...), oskarżony podał, że tego nie zrobił, a rzeczy znalezione w jego samochodzie w toku przeszukania znalazł niedaleko ul. (...), udając się na dozór policyjny przy ul. (...). Szła z nim osoba, która to widziała- A. R. (1). Oskarżony znalazł wówczas wagę, leżała przy wiacie śmietnikowej, napoje miał wcześniej w bagażniku. Co do drugiego zarzutu, to miał niedaleko zaparkowany samochód, przechodził tamtędy i zauważył przy kiosku (...) karton, w którym znajdowały się jakieś rzeczy, śrubokręt, młotek. Wziął ten karton i wtedy zatrzymała go Policja. Wcześniejszych wyjaśnień nie podtrzymuje, albowiem został zmuszony do ich złożenia przez policjantów, oni go zmusili bijąc go. Nie miał żadnych obrażeń, nie zgłaszał tego nikomu.

wyjaśnienia oskarżonego –k. 239

Oskarżony T. P. urodził się (...), ma wykształcenie średnie, z zawodu jest ślusarzem-spawaczem, jest żonaty, ma jedno dziecko w wieku 7 lat, obecnie odbywa karę pozbawienia wolności, pracuje odpłatnie w ZK, jego wynagrodzenie, po potrąceniu zajęć komorniczych, wynosi ok. 200 zł, nie posiada majątku.

Dowód: dane osobopoznawcze –k. 238

Oskarżony T. P. był uprzednio dziesięciokrotnie karany przez Sąd, tj. :

1. wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk –Północ w Gdańsku z dnia 20 lipca 2012 r., wydanym w sprawie o sygn. akt XI K 896/11, za czyn z art. 62 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii;
2. wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk –Północ w Gdańsku z dnia 10 września 2012 r., wydanym w sprawie o sygn. akt XI K 401/11, za dwa czyny z art. 207 § 1 k.k., czyn z art. 157 § 2 k.k.;
3. wyrokiem VII Zamiejscowego Wydziału Karnego we W. Sądu Rejonowego w Nowej Soli z dnia 12 lutego 2014 r., wydanym w sprawie o sygn. akt VII K 557/13, za czyn z art. 286 § 1 k. k.,
4. wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk-Północ w Gdańsku z dnia 1 kwietnia 2014 r., wydanym w sprawie o sygn. akt II K 708/13, za czyn z art. 286 § 1 k. k. w zb art. 270 § 1 k.k.;
5. wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk-Północ w Gdańsku z dnia 14 października 2015 r., wydanym w sprawie o sygn. akt II K 625/15, za czyn z art. 279 § 1 k. k. w zw. z art. 283 k. k.;
6. wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk –Północ w Gdańsku z dnia 22 września 2015 r., wydanym w sprawie o sygn. akt II K 699/15 za czyn z art. 279 § 1 k. k.;
7. wyrokiem Sądu Rejonowego w Kartuzach z dnia 16 października 2015 r., wydanym w sprawie o sygn. akt II K 502/15, za ciąg przestępstw z art. 279 § 1 k. k.;
8. wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk-Północ w Gdańsku z dnia 29 października 2015 r., wydanym w sprawie o sygn. akt II K 624/15, za czyn z art. 288 § 1 k. k.,
9. wyrokiem Sądu Rejonowego w Gdyni z dnia 16 marca 2016 r., wydanym w sprawie o sygn. akt IX K 81/16, za czyn z art. 279 § 1 k. k.,
10. wyrokiem Sądu Rejonowego w Malborku z dnia 18 maja 2016 r., wydanym w sprawie o sygn. akt II K 581/15, za czyn z art. 279 § 1 k. k.

Dowód : dane o karalności –k. 230-232, odpis wyroku w sprawie o sygn. VII K 557/13 –k. 150, odpis wyroku w sprawie o sygn.. II K 708/13- k.153-154, odpis wyroku w sprawie o sygn.. VII K 255/07-k. 157, odpis wyroku w sprawie o sygn.. XI K 401/11-k. 160-161, odpis wyroku w sprawie o sygn. XI K 896/11 –k. 162

Sąd zważył, co następuje :

Dokonując ustaleń faktycznych w sprawie Sąd oparł się przede wszystkim na zeznaniach świadków P. S., W. A., P. P., B. S., J. S., jak również M. R. i A. R. (2), a także na zebranych dokumentach urzędowych. Wyjaśnienia oskarżonego T. P. posłużyły poczynieniu ustaleń faktycznych w takim zakresie, w jakim zostały uznane za wiarygodne.

B. C. skorzystała z prawa do odmowy składania zeznań, w związku z czym jej zeznania nie posłużyły poczynieniu ustaleń faktycznych w sprawie.

Wskazać należy, że Sąd nie znalazł podstaw, by odmówić wiarygodności zeznaniom wszystkich wymienionych wyżej świadków. P. S. był naocznym świadkiem włamywania się przez oskarżonego do kiosku (...) przy ul. (...). P. S. jest funkcjonariuszem Policji i ze sprawą zetknął się w ramach wykonywanych obowiązków służbowych. Z racji wykonywanego zawodu ma świadomość znaczenia zeznań w procesie i konsekwencji złożenia zeznań nieprawdziwych. Relacje złożone przez niego w toku postępowania przygotowawczego, gdy pamięć o zaistniałych zdarzeniach była jeszcze niezatarta innymi podejmowanymi w toku służby czynnościami, były - w ocenie Sądu - przejrzyste i konsekwentne. Zeznaniom świadka nie można przy tym odmówić obiektywizmu, wobec czego przebieg wydarzeń przedstawiony przez świadka nie budził żadnych wątpliwości Sądu. Tym bardziej, iż na rozprawie głównej podtrzymał on treść rzeczowych relacji złożonych w toku postępowania przygotowawczego, a jego zeznania tworzą spójną całość z pozostałym ujawnionym materiałem dowodowym, w szczególności z protokołami z przeprowadzonych bezpośrednio po zatrzymaniu oskarżonego czynności, takich jak : przeszukanie pojazdu i przeszukanie osoby oskarżonego. Wskazać także należy, że relacja świadka P. S. znalazła odzwierciedlenie w wyjaśnieniach oskarżonego złożonych w postępowaniu przygotowawczym, złożonych spontanicznie, tuż po zatrzymaniu w związku z zarzucanymi mu czynami.

Także zeznania J. S., P. P., W. A., i M. M. były, w ocenie Sądu, spójne, konsekwentne, zgodne z treścią protokołów i innych dowodów, które Sąd uznał za wiarygodne. Osoby te są obce dla oskarżonego, nie miały z nim żadnej styczności i zeznawały na okoliczność strat, jakie poniesione zostały w wyniku przestępczego działania T. P.. Zeznaniom wszystkich ww. świadków Sąd w pełni przyznał walor wiarygodności, także w zakresie wysokości deklarowanych przez nich strat.

Co do wyjaśnień oskarżonego, zdaniem Sądu za wiarygodne uznać należało jedynie te złożone w postępowaniu przygotowawczym. T. P. przedstawił wówczas spójną, logiczną i przede wszystkim spontaniczną relację zdarzeń i okoliczności czynów, których dokonał. Relacja ta znalazła potwierdzenie w zeznaniach naocznego świadka – funkcjonariusza Policji P. S., a także pozostałych dowodach w postaci protokołów oględzin i zeznań świadków. Zdaniem Sądu, oskarżony w czasie składania tych wyjaśnień zdawał sobie sprawę, iż został ujęty na gorącym uczynku i pod wpływem chwili, świadomy wagi świadczących przeciwko niemu dowodów, przyznał się do zarzucanych mu czynów. Wyjaśnieniom z postępowania przygotowawczego Sąd nie dał wiary tylko w tej części, w której oskarżony wskazywał, iż podczas włamywania do budki z pieczywem na ul. (...), nie zabrał z kasetki kwoty 50 zł w bilonie, przeczą temu bowiem zeznania P. P. i treść protokołów przeszukania oskarżonego i pojazdu. Co do drugiego czynu, zdaniem Sądu niewiarygodne były wyjaśnienia, iż krata zabezpieczająca kiosk (...) była otwarta i nie było na niej żadnych klódek. Przeczą temu zeznania świadka J. S., która zamykała kiosk (...) przed próbą włamywania przez oskarżonego oraz protokoły z miejsca oględzin, które to dowody Sąd uznał za w pełni wiarygodne.

Za niewiarygodne Sąd uznał wyjaśnienia T. P. złożone w postępowaniu sądowym. W pierwszej kolejności, Sąd nie dał wiary oskarżonemu, że do wyjaśnień w postępowaniu przygotowawczym został zmuszony przez policjantów siłą. Powyższe pozostaje w sprzeczności z zeznaniami funkcjonariusza Policji B. S., który dokonywał przesłuchania oskarżonego w postępowaniu przygotowawczym. Świadek ten zaprzeczył, by wskazywane przez oskarżonego zdarzenia w czasie przesłuchania, tj. bicie i wymuszanie wyjaśnień, miały miejsce. Zeznaniom B. S. Sąd w pełni przyznał walor wiarygodności, przede wszystkim dlatego, że jako osoba postronna nie miał on interesu w tym, by świadczyć przeciwko oskarżonemu. Nadto wskazane przez oskarżonego okoliczności przesłuchania są niewiarygodne, także ze względu na fakt, że oskarżony wskazał, że nie miał żadnych śladów pobicia. Podnieść także należy, że jeśli oskarżony rzeczywiście miał zastrzeżenia co do przeprowadzonego przesłuchania, to mógł to zgłosić organom ścigania, czego nie zrobił.

Co do treści zmienionych wyjaśnień, złożonych przez oskarżonego na rozprawie głównej, są one sprzeczne z ustalonym stanem faktycznym i pozostają w sprzeczności z zeznaniami świadków oraz innymi dowodami, które Sąd uznał za wiarygodne. Nie zasługuje na wiarę relacja oskarżonego, że skradzione z budki z pieczywem przy ul. (...) przedmioty zostały przez niego znalezione na śmietniku. W szczególności, nie potwierdził tego zawnioskowany przez oskarżonego świadek A. R. (2), który wskazał, że nawet nie zna T. P.. Sąd nie miał podstaw, by nie dać wiary powyższym twierdzeniom tego świadka. Także za w pełni niewiarygodną uznać należy relację oskarżonego, iż znalazł on pod kioskiem karton z łomem i śrubokrętem, wziął go i wówczas został złapany przez Policję. Relacji tej w żaden sposób

nie potwierdzają protokoły oględzin miejsca zdarzenia, z których jednoznacznie wynika, że oskarżony chwilę przed ujęciem dokonał włamania kłódek i próbował wyważyć zamki w drzwiach kiosku. Przede wszystkim, jest to sprzeczne z zeznaniami naocznego świadka P. S..

W ocenie Sądu, nie ulega wątpliwości, że wyjaśnienia T. P. złożone w postępowaniu sądowym stanowiły jedynie wyraz przyjętej przez niego linii obrony i miały na celu uniknięcie grożącej mu odpowiedzialności karnej.

Sąd dał wiarę wszystkim dokumentom urzędowym przywołanym w ustaleniach faktycznych. Zostały one sporządzone przez uprawnione do tego osoby, w zakresie ich kompetencji i w prawem przepisanej formie. Ich autentyczność nie była przez żadną ze stron kwestionowana. Stanowią one obiektywne dowody zaświadczonych nimi okoliczności. Sąd nie znalazł żadnych podstaw dla umniejszenia ich wartości dowodowej. Dowody te w korelacji z zeznaniami świadków stanowią jedną z podstaw do ustalenia sprawstwa oskarżonego w zakresie zarzucanych mu aktem oskarżenia czynów.

Mając na uwadze zebrany w sprawie materiał dowodowy, Sąd doszedł do przekonania, że sprawstwo i wina oskarżonego T. P. w zakresie zarzucanych mu czynów nie budzą wątpliwości.

Przestępstwo kradzieży z włamaniem uregulowane jest w art. 279 § 1 k. k., zgodnie z którym odpowiedzialności podlega ten, kto kradnie z włamaniem. Dwuaktowy charakter tego przestępstwa polega na tym, że składa się ono z dwóch odrębnych, aczkolwiek powiązanych ze sobą czynności sprawczych. Te dwie czynności sprawcze składają się na jeden czyn. Czynność polegającą na zaborze należy rozumieć jak na gruncie art. 278 § 1 k. k., na co wskazuje użycie sformułowania „kto kradnie”. Z kolei „włamanie” oznacza pokonanie przeszkody utrudniającej dostęp do mienia. Pojęcie włamania jest rozumiane szeroko, gdyż do jego istoty należy wdarcie się do zamkniętego pomieszczenia (wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z 25.10.2005r., II Aka 269/05, LEX nr 286464). Włamanie jest utożsamiane z sytuacją, gdy mienie znajduje się w zamkniętym pomieszczeniu i gdy działanie sprawcy polega na przeniknięciu do tego pomieszczenia (wyrok Sądu Najwyższego z 9.09.2004 r., V KK 144/04, LEX nr 137749).

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy, nie ulega wątpliwości, że podejmując działania w postaci wyważenia drzwi budki z pieczywem na rogu ulic (...) w G., oskarżony dokonał przełamania zabezpieczeń, wypełniając tym samym znamię „włamania”, o którym mowa w przedmiotowym przepisie. Oczywiście jest także w świetle poczynionych ustaleń, iż dokonał on zaboru mienia w postaci opisanych uprzednio przedmiotów, które są rzeczami w rozumieniu przepisów kodeksu karnego. Zabierając je wbrew woli P. P. pozbawił go władztwa nad tymi rzeczami. Ustalony stan faktyczny dał także podstawę do przypisania T. P. drugiego czynu kwalifikowanego z art. 13 § 1 k. k. w zw. z art. 279 § 1 k. k. Zachowanie oskarżonego nie wypełniło wszystkich koniecznych znamion prowadzących do dokonania przestępstwa kradzieży z włamaniem, mianowicie oskarżony wyłamał dwie kłódki zabezpieczające i próbował otworzyć drzwi kiosku (...) przy ul. (...), wyginając łomem blachę na wysokości zamków. Jasne jest, że dnia 30 sierpnia 2015 r. T. P. chciał dokonać kradzieży mienia po uprzednim włamaniu się do kiosku poprzez wyważenie drzwi. Jedynie interwencja funkcjonariuszy Policji udaremniła dokonanie czynu. W związku z tym, należało stwierdzić, że czyn T. P. objawił się w formie stadialnej usiłowania (art. 13 § 1 k. k.).

Oba ww. czyny zostały popełnione z wykorzystaniem takiej samej sposobności, w odstępie kilku godzin, a przy tym żaden czyn nie został poprzedzony wyrokiem za czyn wcześniejszy. Sąd uznał zatem, że stanowią one ciąg przestępstw (art. 91 § 1 k. k.).

W czasie popełnienia przez oskarżonego przypisanych mu czynów nie zachodziła żadna okoliczność wyłączająca ich kryminalną bezprawność. Nie zachodziły również żadne okoliczności wyłączające winę oskarżonego. Nie był on w szczególności ograniczony w możliwości rozpoznania znaczenia i konsekwencji swoich czynów przez chorobę psychiczną, niedorozwój umysłowy lub czasowe zaburzenie czynności psychicznych. T. P. jest i już w trakcie popełnienia czynów był, osobą dorosłą. W inkryminowanym czasie nie zaszła także czasowa niepoczytalność oskarżonego.

Decydując o wymiarze kary dla oskarżonego Sąd kierował się dyrektywami określonymi w art. 53 k. k., mając na względzie okoliczności przemawiające zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego.

Jako okoliczność obciążającą Sąd potraktował uprzednią wielokrotną (dziesięciokrotną!) karalność oskarżonego, mając na względzie w szczególności fakt, iż w przeważającej mierze dopuszczał się on przestępstw przeciwko mieniu. Na niekorzyść T. P. w zakresie obu przypisanych mu czynów, Sąd poczytał również powtarzalność zachowań, świadcząca o skłonności oskarżonego do łamania zasad prawnych związanych z ochroną własności. Jednocześnie społeczna szkodliwość w/w czynów, oceniana z uwzględnieniem dyrektyw z art. 115 § 2 k. k., jawi się jako znaczna. Każdorazowo godził on w dobro prawem chronione, jakim jest mienie, działając przy tym z niskiej pobudki, jaką była chęć uzyskania łatwego zysku.

Sąd nie dopatrywał się okoliczności łagodzących przemawiających na korzyść oskarżonego.

W punkcie I. sentencji wyroku, za ciąg przestępstw z art. 279 § 1 k. k., Sąd wymierzył oskarżonemu karę 2 lat pozbawienia wolności. Orzeczenie bezwzględnej kary pozbawienia wolności w stosunkowo surowym wymiarze jest najtrafniejszym środkiem reakcji karnej, jaki można było zastosować wobec oskarżonego T. P.. Oskarżony dopuścił się czynów o znacznym stopniu szkodliwości społecznej, a nadto był wielokrotnie karany. Dotychczasowa postawa życiowa oskarżonego, a także взгляд na sposób i okoliczności popełnienia czynów oraz przyświecającą mu motywację, nie pozostawiają wątpliwości co do tego, że jest on sprawcą zdemoralizowanym i odpornym na resocjalizację, a popełnianie przestępstw przychodzi mu z łatwością. Wobec takich osób konieczne jest konsekwentne karanie nawet za stosunkowo drobne przestępstwa. Zdaniem Sądu, brak jest jakichkolwiek przesłanek pozwalających mieć nadzieję, że oskarżony będzie w przyszłości przestrzegał prawa, w tym, że nie popełni kolejnego przestępstwa. Wydając niniejszy wyrok, Sąd chciał uzmysłowić oskarżonemu, że dopuszczając się w przyszłości kolejnych przestępstw, zwłaszcza o tak wysokim stopniu szkodliwości społecznej, musi się liczyć z osadzeniem w zakładzie karnym.

Mając na uwadze aktualną treść art. 69 § 1 k. k. oraz fakt, iż w czasie popełnienia przestępstw T. P. był skazany na karę pozbawienia wolności, brak było podstaw do rozważenia możliwości zastosowania względem niego instytucji warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności.

W punkcie II. sentencji wyroku, kierując się dyspozycją art. 46 § 1 k. k., Sąd zobowiązał oskarżonego T. P. do naprawienia szkody w pozostałej nienaprawionej części poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego P. P. kwoty 50 złotych. Rozstrzygnięcie to powinno wzmocnić wychowawcze oddziaływanie orzeczonej kary i wyeksponować w świadomości oskarżonego naganny charakter popełnionych czynów, a nadto przyczynić się do zadośćuczynienia społecznemu poczuciu sprawiedliwości.

W punkcie III. sentencji wyroku na poczet orzeczonej wobec T. P. kary pozbawienia wolności zaliczono okres faktycznego pozbawienia wolności w sprawie (zatrzymania), przyjmując, że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się jednemu dniowi kary pozbawienia wolności. Orzeczenie w tym zakresie miało charakter obligatoryjny.

W punkcie IV. sentencji wyroku Sąd na podstawie art. 44 § 2 k. k. orzekł przepadek dowodów rzeczowych opisanych w wykazie dowodów rzeczowych nr (...) pod pozycją numer 1. i 4., w postaci łomu i rękawiczki prawej i lewej koloru szaro-czerwonego, albowiem przedmioty te służyły do popełnienia przestępstwa.

W punkcie V. sentencji wyroku na podstawie art. 231 § 1 k. p. k. Sąd nakazał złożyć do depozytu sądowego dowody rzeczowe opisane w wykazie dowodów rzeczowych nr (...) pod pozycjami numer 2.,3.,6., w postaci torby papierowej, drugiej torby papierowej z narzędziami oraz rękawiczki lewej koloru czarno-czerwonego, albowiem powstała wątpliwość, komu należy wydać zatrzymaną rzecz.

W punkcie VI. sentencji wyroku na podstawie art. 626 § 1 k. p. k. oraz art. 624 k. p. k. Sąd, mając na względzie sytuację majątkową i osobistą oskarżonego T. P., który aktualnie przebywa w jednostce penitencjarnej odbywając karę

pozbawienia wolności, zwolnił oskarżonego od obowiązku ponoszenia kosztów sądowych i przejął je na rzecz Skarbu Państwa.